

Vlammend rood

Toen hij die morgen van huis ging, had hij al precies geweten wat hij voor haar wilde gaan kopen. In zijn fantasie zag hij het totaalbeeld in al zijn glorie voor zich. Hij kwam maar zelden in het centrum van de stad, hij besloot dan ook om eerst de belangrijkste winkelstraat te doorkruisen, voordat hij zou bepalen waar hij naar binnen zou gaan om de aanschaf te doen. Aan de etalages kon hij goed aflezen welke waar men er te koop aanbood.

Hij passeerde de zaken in een traag tempo. Eerst beoordeelde hij met grote precisie de rechterzijde, om vervolgens op de terugweg de linkerkant van de autovrije promenade aan zijn keurende blik te onderwerpen. Zijn keuze had hij feitelijk al bepaald na de zesde etalage. Om geen risico te nemen, hield hij zich echter aan het plan om eerst een overzicht te krijgen van wat er zoal te koop was in de categorie waarin hij zocht. Toen hij die taak volbracht had, keerde hij terug naar waar hij ze in de spotverlichting had zien staan. Hij had het ondertussen flink warm gekregen. Voor honderd procent zeker van zijn zaak liep hij het winkelpand in.

De felle lampen boven de rekken verblindden hem even. Hij zag daardoor niet, dat de in de zaak aanwezige klanten voor hem opzij gingen. Natuurlijk kende hij haar maat. Alsof er iets was dat hij niet van haar wist. Alle details van haar lijf en haar leven had hij nauwkeurig in zijn geheugen geprent. Met zijn ogen ging hij systematisch de rekken van boven naar beneden af. Ze vonden wat ze zochten. Er stond enkel een linker exemplaar. Hij nam het in zijn hand en voelde de zachtheid van het leer en de hardheid van het staal. Het vormde de perfecte combinatie.

Toen hij hem aan de verkoopster gaf, zag hij dat zijn handpalm een natte plek op het rood had achtergelaten. Hij vond dat beeld zeer

erotisch. Het meisje kwam snel terug met de completerende rechterhelft. In de witte doos met vloeipapier werd het paar herenigd. Uniek. Vlamvend. Zinnenprikkelend. Een symbool voor hun waanzinnige relatie. In de kleur van de liefde.

De andere boodschappen deed hij op systematische wijze, in een volgorde die hij vanaf de eerste dag had ingesteld. Daarvan afwijken was verkeerd en bovendien erg onpraktisch. Hij kocht enkele levensmiddelen, een pak kaarsen en vier busjes campinggas. Slingers mochten uiteraard niet ontbreken. Hij wist wel hoe hij een passend feestje moest bouwen. Hij gunde zijn meisje het allerbeste en selecteerde met zorg ook een dure fles rode wijn, op biologisch verantwoorde wijze geproduceerd. Eén fles was voldoende. Zelf zou hij er niet van drinken.

Met zijn handen vol plastic tassen bleef hij even tegenover het huis staan, zijn rug naar de bosschages aan de overkant van de straat gekeerd. Het zag er verstillid uit. Witgekalkte, groezelig geworden bakstenen. Of de ramen ook vuil waren, was vanaf hier niet zichtbaar. Rechte, gesloten gordijnen. Hij kon er nog net de zomen van zien. De groengeverfde, keurig gelijk geplaatste platen benamen hem en eventuele nieuwsgierigen het zicht op de rest. Geen bloemen, planten of tierelantijnen. Die waren er wel geweest, maar daar hield hij niet van. Bovendien zouden ze wellicht onnodig de aandacht trekken. Ook haar fiets stond niet langer tegen de vensterbank. Ze hoefde die toch niet meer te gebruiken, hij bracht haar met liefde overal naartoe. Nergens zag hij iemand. Hij kon veilig de laatste stappen zetten naar de zware houten voordeur. Tot zijn genoegen zag hij dat de lichte plek, waar haar naambordje had gezeten, al bijna net zo donker was geworden als de rest van de deur.

Het tweede, extra door hem gemonteerde slot, ging stroef open. Daar zou hij straks nog even kruipolie in laten lopen. Hij wilde liever geen zaken aan het toeval overlaten. Toen hij de deur aan de binnenkant weer op slot draaide, merkte hij er tot zijn geruststelling verder niets van. Rustig veegde hij met zijn zakdoek het zweet weg, dat hem inmiddels op zijn voorhoofd stond. In de gang hoorde hij geen en-

kel geluid. De rijweg liep dood, doordat er aan het einde een afzetting was geplaatst. De straat bestond op zichzelf nog wel, droeg zelfs een naam, maar was in feite levenloos. Alle fut was eruit. Niemand was hier nog thuis of vond hier zijn bestemming. Dit was de laatste woning die nog bewoond werd. Net als van de rest van de panden waren ook de ramen van dit huis dichtgetimmerd met houten panelen. Renovatie- of sloopwerkzaamheden zouden volgen wanneer de subsidie door het ministerie van Volkshuisvesting definitief toegekend was. Dat zou nog best eens jaren kunnen duren. De andere bewoners waren, al maanden geleden, met een dikke verhuispremie op zak uit hun huizen vertrokken, om verder te leven in tijdelijk door de gemeente beschikbaar gestelde woningen. Zodoende kon hij, met enige omzichtigheid, ook overdag ongezien het huis in- en uitlopen. Dat maakte de hele operatie praktisch wat beter uitvoerbaar.

Zijn lange, gevoerde regenjas hing hij naast haar zwarte jack. Keurig op een kleeerhanger. Hij zorgde ervoor dat de schouderpanden kaarsrecht over de uiteinden van de hanger vielen. Anders zou hij straks toch niet rustig zitten, en op zijn schreden naar de gang terug moeten keren om de orde te herstellen. Op deze manier zag het er overzichtelijk uit. De sleutels stak hij in de buidel. Zorgvuldig ritste hij die dicht. Hij prees zichzelf dat hij erop gelet had, er één van katoen aan te schaffen. De stof absorbeerde uitstekend zijn transpiratievocht. Hij had het in een in bergsport gespecialiseerde winkel aangeschaft. De verkoopster die hem daar adviseerde, had hem ervan verzekerd dat het hem maximaal draagcomfort zou bieden. Na een periode van intensief gebruik kon hij die bewering volmondig beamen.

Ondanks de kou, wilde hij niet dat ze hun buitenkleding binnen droegen. Voor alles bestonden er regels en conventies. Zij was niet de enige, hij had het zelf ook geregeld koud. Maar het totaalbeeld moest perfect blijven. En perfectie kwam niet zonder offers. Het lijden werd meestal rijkelijk beloond.

Hij begaf zich over het versleten, goedkope vinyl in de gang recht door, richting de keuken. Daar monteerde hij direct het nieuwe gasbusje op de brander. Ze zouden eerst koffie drinken. Natuurlijk had

hij ook aan gebak gedacht. Het cadeau zou hij haar vanavond geven, wanneer het door hem gewenste effect optimaal zou zijn. Daar moest je aan denken, mensen deden vaak maar wat. Hij nam zijn pantoffels uit zijn tas en schoof zijn voeten erin. Zijn schoenen zette hij in het gelid bij de keukendeur, naast de hare. Hij dacht aan de onfeilbare uitwerking van zijn geschenk. Hij had een meesterlijke keuze gemaakt.

Hij goot het hete water op de zwarte korrels in de mokken. Daarna depte hij voorzichtig de onderkant ervan op het keukendoekje. Voor je het wist, kreeg je kringen. Hij schikte de gebakjes op twee bordjes, de vorkjes legde hij er op eendere wijze naast. De metalen schuiven van de deur naar de kamer gleden soepel naar rechts.

Toen hij die geopend had, zag hij dat ze niet had bewogen. Ze lag er nog precies zo bij als op het moment dat hij haar vanmorgen had achtergelaten. Een toonbeeld van perfectie. Hij drukte af.

Langzaam kwam ze opnieuw tot leven. Eerst de contouren. Daarna werden de kleuren ingevuld. Hij wachtte tot het polaroidplaatje compleet was, gaf het nummer 217 en knikte tevreden. Hij stopte het achter nummer 216 in de blikken trommel. Kennelijk maakte het dichtklappen van het deksel een hard geluid, hij zag dat ze wakker werd. Jammer van de mooie compositie, maar ze moest toch haar koffie gaan drinken. Die mocht niet koud worden. Hij gespte de riemen van de boeien open.

Evenzo jammer was het, dat ze niet wat spraakzamer was. Dat had hij wel prettig gevonden. Ook nu weer nam ze zwijgend de mok koffie van hem over en dronk die rustig leeg. Ze keek hem wel altijd aan. Daarmee onderhielden ze toch een vorm van contact. Dat stemde hem voldoende tevreden. Haar gebakje at ze gulzig. Hij kon zien dat het haar smaakte. Hij zou onthouden dat ze dit graag lustte. Mocht het zolang duren, dan zou hij haar er volgend jaar weer mee kunnen verrassen.

Buiten werd het al donker. Dat had je in de laatste maanden van het jaar. Vandaag zou de avond vroeg vallen. Hij zou haar spoedig zijn

cadeau kunnen aanbieden, maar eerst wilde hij het nog eens proberen. Hij liet haar de laatste slokken koffie nemen en maakte daarna ook de band om haar middel los. Ze wreef nogmaals haar polsen en enkels. Bewoog haar heupen, armen en benen. Hij had haar vanmorgen geen ondergoed aangetrokken. Snel maakte hij zijn broek los en liet die op zijn knieën zakken. Met een lik vaseline maakte hij haar toegankelijk. Seksuele opwindning leidde bij haar helaas nooit tot lichamelijke reacties. Gelukkig had hij er deze oplossing voor gevonden. Hij spreidde haar met zijn vingers en deed zijn best een kind bij haar te maken. Zijn knieën zakten een beetje weg in de zitting van haar mooie designbank. Het was, zoals altijd, fantastisch.

Nu was zijn overhemd zo goed als doorweekt. Hij had ook trek gekregen. Eerst nummer 218 schieten. Ze lag er schitterend bij. Daarna maakte hij haar weer vast, het was zonde dat hij haar niet blindelings kon vertrouwen. Gelukkig vond ze het vastbinden niet langer erg, ze stribbelde nooit meer tegen. Hij dekte haar toe met een deken, haar huid had koud aanvoeld.

Op het gasstelletje in de keuken kookte hij haar favoriete eten. Hij ontstak een aantal kaarsen en hing de slingers boven de eettafel in de lamp, die allang niet meer als zodanig dienst kon doen. Vervolgens schonk hij wat van de wijn in een plastic beker. De fles zelf zette hij buiten bereik. Hij was bijzonder voorzichtig, hield al het glas consciëntieus uit haar buurt. Het bord waarvan hij haar liet eten, was gemaakt van hard plastic. En bestek beschouwde hij als overbodige luxe. De manier waarop ze met haar vingers haar maaltijden at, was waanzinnig erotisch. Het volkomen perfecte voorspel tussen haar en hem.

Hij keek toe hoe ze de spaghetti naar binnen slurpte en voelde zijn hartstocht groeien. Hij vond echter dat hij geduldig moest wachten tot na het cadeau. Pas wanneer ze dat zou dragen, zou het compleet volmaakt zijn. Ze bedankte hem niet voor het eten en de slingers, maar hij kon zo ook wel zien dat ze genoot. Dat bevredigde hem ruim voldoende. Toen haar bord nagenoeg leeg was, gooide hij het plastic

afval weg. Hij moest eraan denken de vuilniszak mee naar huis te nemen, later die avond. Maar eerst zijn sublieme gift aan haar.

Hij mocht wel concluderen dat ze zijn geschenk op een prachtige, sensuele manier openmaakte. Haar slanke, witte handen namen voorzichtig het deksel van de glimmend witte doos. ‘Alsjeblieft. Dit is je verjaardagscadeau. Ik hoop dat je ze mooi vindt.’ Ze had alleen maar geknikt. En daar lagen ze dan, glanzend, half verborgen in het vloeipapier. Ze zette ze één voor één voor zich op tafel. De blinkend metalen stilettohakken waren zeker vijftien centimeter hoog en liepen smal naar beneden toe.

‘Goh, pumps,’ zei ze vlak. ‘Die moet ik zeker aantrekken?’ Ze wachtte zijn antwoord niet af, deed haar sokken uit en stapte met haar blote voeten in het zachte rode leer. De schoenen met de welhaast torenhoge hakken maakten haar tot een ware seksgodin. Hij kon het nu geen seconde langer meer uitstellen. Hij nam haar staand in de keuken. Daarna maakte hij, bij kaarslicht, nummer 219.

Copyright © 2009 Michèle van Rees

Omslagontwerp Cunera Joosten

Omslagfoto Ilona Wellmann, Trevillion Images

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam

Eerste druk februari 2009, tweede druk maart 2009

ISBN 978 90 6109 003 4 | NUR 305

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl